

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 9505

гр. София, 19.03.2025 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в закрито заседание на 19.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка

Мирослава Йорданова-Великова

като разглежда дело номер **11212** по описа за **2024** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.629 от ГПК вр. с чл.144 от АПК.

Образувано е по искане на ответника по касацията „Лидл България ЕООД ЕНД КО“КД за спиране на производството по кнахд №11212/24г. отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз относно тълкуването разпоредби от актове на първичното и вторичното право на Европейския съюз.

1.Дали принципа на правната сигурност, коментиран в Решение на Съда по дело Intertanko and others, C-308/2006, Решение на Съда по дело Б./Комисия, C-110/03 и др., следва ли да се тълкува в смисъл, че изключва налагането на санкция единствено за липса на предварително деклариране на стока при вътреобщностно придобиване, когато задължението на данъчно-задълженото лице включва кумулативно предварителното деклариране и потвърждаването на получаването на стоката, а получаването на стоката се потвърждава от властите?

2. Следва ли чл.50 от Хартата на основните права на ЕС да се тълкува в смисъл, че е недопустима национална правна уредба, като тази по член 121а, ал. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и чл. 278б, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК, по силата на която могат да се кумулират имуществена санкция и отнемане на стоките - предмет на нарушението, в полза на държавата, като противоречаща на забраната за налагане на две наказания за едно и също нарушение?

3.Следва ли чл. 49, параграф 3 от Хартата на основните права на ЕС да се тълкува в смисъл, че е недопустима национална правна уредба, като тази по член 121а, ал. 3 от ДОПК и чл. 278б, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК, по силата на която могат да се кумулират имуществена санкция и отнемане на стоките - предмет на нарушението, в полза на държавата, като непропорционална санкционна намеса в правото на собственост, която е несъразмерна с преследваната легитимна цел?

4.Следва ли чл. 49, параграф 3 от Хартата на основните права на ЕС и чл. 5, пар. 4 от

ДФЕС и принципът на пропорционалност, предвиден в него и коментиран в Решение на Съда по дело Attanasio Group, C-384/08 и др., да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба като тази на чл. 278б, ал. 3-4 от ДОПК, която предвижда, че за неизпълнение на формално задължение за предварително деклариране при въвеждане на стока на територията на страната се налага имуществена санкция дори и при доказана липса на вреда за бюджета, а освен това санкцията надхвърля размера на всички евентуално избегнати публични задължения, като същевременно е в размер на поне 40 % от стойността на стоките, предмет на нарушението, и би могла дори да я надхвърли?

5. Следва ли да се счита за несъвместима с чл. 110 от ДФЕС националната уредба на чл. 127и, ал. 1 и чл. 278б, ал. 3-4 от ДОПК и национална практика като тази в главното производство, при които данъчното третиране на стоки от друга държава-членка би могло да доведе до ограничаването на консумацията на такива стоки до степен, при която се дава предимство на национални стоки от същия вид?

Ответната страна- касаторът в производството с молба от 05.03.2025г. изразява становище за неоснователност на искането по съображения, че въпросите са неотнормирани към предмета по делото. Отправя се конкретно във връзка с тълкуване искане, когато е свързано с главния предмет по делото. Сочи се, че изм.в ДОПК и нормите от Наредба 5 от 29.09.2023г. са в съответствие с ПЕС като не нарушават нито свободното движение на стоки, нито свободното предоставяне на услуги. Предварителното задължително деклариране на данни е мярка, която е пропорционална на преследваната цел, поради което е съобразена с принципа на пропорционалност, както и с принципа за равно третиране. Не се нарушава и конкуренцията на вътрешния пазар. Начинът на определяне на санкцията е с оглед значимостта на охраняваните обществени отношения. С правния спор не се засяга приложението на чл.110 от ДФЕС, тъй като не се въвеждат допълнителни данъци, а се налага санкция за липса на предварително деклариране. Няма неясна норма на ПЕС, която да се тълкува преди да се приложи.

СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Механизма на отравяне на преюдициално запитване е в помощ по делото на националния съдия при неяснота конкретно на норма от правото на ЕС. Видно от предмета на спора – с НП няма наложено отнемане, а само санкция. От друга страна -по въпроса дали може да има едновременно санкция и друга мярка СЕС се произнесъл с решение от 04.05.2023г. по дело C-97/2021г., че чл.273 от директива 2006/112 не допуска да се тълкува, че за едно и също данъчно задължение може да се наложи и санкция и ПАМ /запечатване на обект/. Конкретно обаче искането в т.2 и т.3 не е свързано със спора, защото НП –предмет на оспорване – е за наложената санкция с НП, с която няма отнемане. Останалите въпроси също не изискват отправяне на преюдициално запитване. въпрос №1 и въпрос 4 основно са касателно коментиране на посоченото решение на СЕС вкл. и засягат преценката на законодателя ни в определянето размера на санкцията. Въпрос 5 е свързан с преценката на спора по същество при евентуално несподеляне на доводите на въззивния съд за допуснатите процесуални нарушения.

СЛЕДОВАТЕЛНО искането е неоснователно и трябва да се отхвърли.

ВОДИМ XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователно искането на ответника - "Лидл България ЕООД ЕНД

КО“КД за спиране на производството по кнахд №11212/24г. и отправяне на преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз относно тълкуването разпоредби от актове на първичното и вторичното право на Европейския съюз, посочени по-горе в мотивите.

Определението не подлежи на оспорване.

Председател:

Членове: